Vederea ochilor care se privesc în chip tainic pe ei înșiși

On Iulie 27, 2021

Un artist este totdeauna prins între două lumi diferite, și totuși asemănătoare, atunci când își concentrează eforturile spre afirmarea creației sale.

Nu știu dacă vi s-a întâmplat vreodată să priviți în ochi, preț de o singură clipă, o ființă a cărei privire nu v-o mai puteți scoate din minte și chiar privind-o cu atenție v-ați da seama că este altcineva decât ați crezut vreodată că este. Vă spun asta fiindcă m-am privit pe mine însumi în oglindă, mai schimbat decât de obicei, crezându-mă un fel de Atreyu aflat față în față cu Oglinda Fermecată, mare și tulbure, unde se vedea neclar pe sine, încercând să treacă prin ea (numai dacă ar fi avut îndrăzneala necesară).

Abia aici lucrurile devin cu adevărat complicate !

Într-adevăr, mă lăsam condus de un calcul lucid, de luare în seamă a tuturor lucrurilor pe care le știam și nu le știam despre mine însumi, un calcul matematic și de imagine, comparabil cu menținerea conversației în fața unei oglinzi care străbate timpurile fără să le altereze esența, puțin similară monologului unui artist care se hrănește cu euforia creației sale în încercarea de a găsi acel *Genexyrthus* (punctul referențial spre care converg timpurile, destinele umane).

Privirea este un „instrument" special de lucru al artistului care poate furniza ochilor o viziune nouă despre ceea înseamnă vizualizarea esteticii care se manifestă în toate. Or privindu-se pe sine, artistul se vede centrat în jurul unui sine curios, deschis la nou, uimit de o imagine care pâlpâie în fața adevărurilor lumii.

Această clipă mă surprinde cu totul. Mai ales acum, când oglinda pare să răspândească o lumină tot mai difuză, din toate direcțiile, dar de intensitate mică, imitând lumina unei lumânări.Se vede că nu am ochi decât pentru mine atunci când mă privesc în altă versiune a mea, ca un simbol al cunoașterii de sine și al înțelepciunii, fapt care necesită plasarea unei porți mistice între realitate și iluzie. De ce-aș avea ochi pentru altcineva care nu este ca mine?

Leadership: Imaginea care te compune este imaginea care te inspiră să fii tu însuți într-o lume care încearcă constant să supraviețuiască prin poveste?

Şi iată de ce m-am privit pe mine însumi cu alți ochi decât mă privesc de obicei, încercând să intru mai amănunțit în labirintul oglinzii fermecate. Fiindcă în fața privirii mele drepte, adânci și sensibilizatoare, se desfășoară intrarea într-un fel de loop al căutării sinelui de dincolo de limitările cotidiene, de dincolo de tumultul inerent al vieții, de dincolo de măștile rolurilor convenționale cu care ajunsesem să mă identific adesea.

Mai interesant este faptul că în fața oglinzii se exteriorizează un suflet atât de curat, sincer, creativ, unic doar prin felul lui de a transmite minții un impuls asociat cu o schimbare de imagine ce este resimțită intens de către psihic. Bineînțeles că lucrurile pe care le văd și le constat privindu-mă în oglindă sunt insesizabile ochiului omului obișnuit, mai ales dacă este vorba despre o oglindă fermecată la fel ca cea din "The NeverEnding Story":

"Despre ea nu-ți pot spune nimic din propria observație, ci numai ceea ce am adunat din diverse rapoarte. De fapt, această oglindă reprezintă o poartă care este atât deschisă, cât și închisă. Pare năstrușnic, nu? Poate ar fi mai potrivit să spunem că nu-i nici închisă și nici

deschisă. Deși lucrul acesta e la fel de năstrușnic. Pe scurt: e vorba despre o oglindă mare, sau cam așa ceva, deși nu-i nici din sticlă și nici din metal. Nimeni nu mi-a putut spune din ce e. În orice caz, când te afli în fața ei te vezi pe tine însuți - dar nu ca într-o oglindă obișnuită, se înțelege. Nu vezi aspectul exterior, ci adevărata ființă lăuntrică, așa cum este ea în realitate. Cel care vrea să treacă prin poartă trebuie să pătrundă în sine însuși - ca să mă exprim așa."

Leadership: Exercițiul de a vedea dincolo de orizontul propriei persoane presupune acceptarea unei reflecții care constituie dimensiunea unui spațiu care își pierde atributele materiale?

După cum vedeți, am ajuns să prezint un decor realist într-o ficțiune a reprezentărilor metaforice imanente. Căci dacă consider privitul în oglindă ca fiind o trecere în alt plan de realitate, spiritual și imaterial, este pentru că numai astfel s-ar putea făuri imaginea unei durate anterioare și posterioare a unui film de lungmetraj în care firescul depășește imaginația, și te ține cu sufletul la gură.

La rândul ei, oglinda mă privește ca și când s-ar vedea pe sine reflectată într-un dublu al ei, fapt care o ajută să-mi capteze imaginea și să o transmită către matricea unei transformări liniare, unde imaginea este convertită în tonuri mai calde sau mai gri. Or a aduce în prim plan această privire a oglinzii este o încercare de a deștepta dispoziția afectivă a ochilor care cuprind latura artistică a frumosului numai cu sufletul unui narator aflat în afara universului strict pe care îl evocă cu emoție, cu sinceritate, cu multă căldură, acordându-i înalta sa prețuire.

Vă rog să înțelegeți. Oglinda nu are nici ideea veșniciei, nici pe cea a imensității spațiului, ci numai naratorul îi poate furniza în chip strălucit un alimentator de înțelesuri într-un limbaj metaforic, spiritual și fermecător. Iar operația de transpunere a omului într-o imagine din oglindă este matricea unei amprente stilistice inconfundabile.

Mai spun că o simplă oglindă îți poate influența decisiv starea. Simt anumite senzații de bucurie în clipa de față, amintindu-mi că am încercat să văd prin sticla oglinzii însăși propria-mi dublură prinsă într-un univers paralel, atât pentru a înțelege diferența dintre ceea ce cred că știu deja cu mintea, și adevărata cunoaștere ce vine din coeziunea cu esența unei idei vizuale și a unei viziuni ideale.

Leadershipul conține felul cum te vezi într-o oglindă spațio-temporală, singura în măsură să reflecte natura sinelui tău tratată ca variabilă de ieșire dintr-un exterior care nu admite viața interioară.

Vederea unor ochi care se privesc în chip tainic pe ei înșiși este identică cu vederea unui artist care știe să-și impună viziunea producând expresii vizuale bine integrate realității timpului actual.

Acest artist este totdeauna prins între două lumi diferite, și totuși asemănătoare, între două infinituri transformatoare care se înghesuie unul în altul, sincronizându-se într-o simbioză eonică, tinzând spre un materialism absolut care poate orbi rațiunea omului normal aflat în fața adevărului pe care îl descoperă despre el însuți.

Ţi s-a întâmplat vreodată să fii uimit de propria-ți reacție într-o situație în care imaginea care te compune este imaginea care te inspiră să fii tu însuți într-o lume care încearcă constant să supraviețuiască prin poveste?

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-ochilor-care-se-privesc-in-chip-tainic-pe-ei-insisi.htm